

РЕШЕНИЕ

№ 273

гр. Шумен, 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в закрито заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Азадухи Ов. Карагьозян

Членове: Константин Г. Моллов
Теодора Енч. Димитрова

като разгледа докладваното от Теодора Енч. Димитрова Въззивно гражданско дело № 20223600500484 по описа за 2022 година

Производство по чл.435 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по жалба вх. № 5267/12.10.2022 г., от Д. Х. Х., в качеството ѝ на длъжник по изп.д. № 20227750400002 по описа на ЧСИ ....., рег. № 775, вх. № 5267/12.10.2022 г. срещу отказ на ЧСИ да присъди разносните по изпълнителното дело в тежест на вискателя В. К. И. и да вдигне наложените ѝ запори.

Жалбоподателката сочи, че липсват основания за завеждане на изпълнителното дело, тъй като никога и по никакъв повод не е препятствала личните контакти на вискателя с малолетната им дъщеря М.. Освен това, ЧСИ е начислил разноски за действия, които не са били извършени или са били ненужни. Предвид горното, моли съдът да отмени отказа на ЧСИ да присъди разносните по изпълнителното дело в тежест на вискателя В. К. И., а при условията на евентуалност – да отмени всички неоснователно начислени суми по изпълнителното дело от ЧСИ и постанови вдигане на запора върху банковите ѝ сметки, като ѝ присъди и извършените по делото разноски.

В срока по чл.436, ал.3 от ГПК вискателят В. К. И. не е депозирал отговор по жалбата.

ЧСИ .... е изпратил писмено становище, според което жалбата е допустима, но изцяло неоснователна.

От материалите по делото се установи следното:

Изп.д. № 20227750400002 по описа на ЧСИ .... е образувано по молба на В. К. И.

срещу Д. Х. Х. на основание изпълнителен лист от 10.01.2022 г., издаден въз основа на влязло в сила решение № 648/07.12.2021 г. по гр.д. № 486/2021 г. по описа на ШРС, съгласно който бащата В. К. И. има право на лични контакти с детето си М.В.И. както следва: всяка първа и трета събота и неделя от месеца, в часовете от 9.00 часа в събота до 17.00 часа в неделя, както и един месец през лятото, когато майката не е в платен годишен отпуск; първата половина на пролетната ваканция и първата половина на зимната ваканция; два дни по време на Коледните и Великденските празници по споразумение на родителите, както и на рождения ден на детето – 23.10. в продължение на четири часа преди обяд, от 9.00 часа до 13.00 часа.

На основание удостоверение за задължения от ТД на НАП – Варна от 19.01.2022 г., като взыскател в производството е била присъединена Държавата, за публични задължения на длъжника в размер на 550.08 лева.

Със заповед за незабавна защита № 2/20.01.2022 г., издадена по определение № 173/20.01.2022 г. по гр.д. № 105/2022 г. по описа на ШРС, взыскателят В. К. И. е бил задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо длъжника по изпълнението Д. Х. Х. и малолетното им дете М.В.И. като на същия е било забранено да приближава Д. Х. и М. И.а и жилището им в с. Ветрище, считано от връчване на заповедта до издаване на заповед за защита или отказа на съда по гр.д. № 105/2022 г..

На 25.01.2022 г. взыскателят е депозирал пред ЧСИ молба за спиране на изпълнителното дело и преустановяване на изпълнителните действия, с оглед постановената срещу него заповед за незабавна защита.

С молба от 15.08.2022 г. взыскателят е поискал от ЧСИ възобновяване на изпълнителното производство, като е приложил решение № 186/17.03.2022 г. и заповед за защита № 5/17.03.2022 г. по гр.д. № 105/2022 г. на ШРС, с които е бил задължен да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо Д. Х. Х. и малолетното им дете М. В.ова И.а и му е било забранено да приближава Д. Х., жилището ѝ, местоработата ѝ и местата ѝ за социални контакти и отдих за срок от 14 месеца, считано от 20.01.2022 г., както и да приближава М.В.И. жилището ѝ и местата ѝ за социални контакти и отдих за срок от 6 месеца, считано от 20.10.2022 г..

На 02.09.2022 г. ЧСИ е връчил на длъжника Д. Х. покана за доброволно предаване на взыскателя на детето М. за времето от 9.00 часа на 17.09.2022 г. до 17.00 часа на 18.09.2022 г..

На 05.09.2022 г. длъжникът Д. Х. е получила съобщение за смяна на местоизпълнението, съгласно актуалната ѝ регистрация.

С молба от 05.09.2022 г. длъжникът Д. Х. е изразила пълна готовност да изпълни постановения от съда режим на лични контакти на детето М. с баща му, насрочен за 17 и 18.09.2022 г., заявила е, че не е възпрепятствала осъществяването на постановения от съда режим на лични контакти и е поискала, с оглед на изложеното, възлагане на сторените по делото разноси на взыскателя.

Със запорни съобщения от 12.09.2022 г. ЧСИ е наложил запори върху банкови сметки на Д. Х., както и върху дружествения ѝ дял от капитала на „ДЕС МАР 93 „ ЕООД, чийто едноличен собственик е, до размер на дълга ѝ, а именно 1 426.01 лева, от които 1 326.58 лева – неолихвяема сума и 99.43 лева – такса по чл.26 от ТТР към ЗЧСИ. Съобщението за наложените запори е било връчено на длъжника на 14.09.2022 г..

На 20.09.2022 г. на Д. Х. е било връчено уведомление за насрочено принудително изпълнение по предаване на дете в периода 01.01. – 02.10.2022 г., от 9.00 часа до 17.00 часа.

На 26.09.2022 г. Д. Х. е депозирала повторна молба, идентична с молбата ѝ от 05.09.2022 г., с която е поискала сторените по делото разноси да бъдат възложени на вискателя.

На 29.09.2022 г. Д. Х. е поискала от ЧСИ да се произнесе по исканията ѝ за възлагане на разноските по изпълнението в тежест на вискателя, както и да вдигне наложените запори.

С разпореждане от 02.10.2022 г. ЧСИ е отказал искането за възлагане на разноските в тежест на вискателя, с оглед на обстоятелството, че не са налице законови предпоставки, тъй като длъжникът е пълнолетно лице и работи във фирма, която то представлява. Разпореждането е било съобщено на длъжника на 05.10.2022 г..

С разпореждане от 07.10.2022 г. ЧСИ се е произнесъл по искането на длъжника за вдигане на наложените запори, като го е уважил частично и е постановил вдигане на запора върху дружествен дял.

Видно от приложеното копие от изпълнителното дело, от образуването му до 02.10.2022 г., по същото са били начислени следните разноси: 1/ 192.00 лева по фактура № 25130/18.01.2022 г., от които 50.00 лева – допълнително възнаграждение за ЧСИ по чл.78, ал.3 от ЗЧСИ; 40.00 лева – за изготвяне и връчване на книжа / т.5 /, 50.00 лева – за цялостно проучване имущественото състояние на длъжника, набавяне на данни и документи и определяне начина на изпълнение / т.2 / и 20.00 лева – за образуване на изп.д. / т.1 ./; 2/ 6.20 лева – допълнителни разноси по т.31, съгласно сметка № 328333/18.01.2022 г.; 3/ 138.00 лева по фактура № 26085/13.09.2022 г., от които 75.00 лева – за налагане на запори / т.9 / и 40.00 лева – за изпращане на съобщения / т.5 /; 4/ 41.10 лева – допълнителни разноси по т.31, съгласно сметка № 33957/13.09.2022 г. и 5/ 99.43 лева – такса по т.26 от ТТР към ЗЧСИ, посочена в изпратеното до длъжника запорно съобщение. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие и от писменото становище на ЧСИ, в полза на вискателя са били признати и разноси за адвокатски хонорар в размер на 200.00 лева.

При така установените факти, съдът приема, че в частта, в която се обжалва отказът на ЧСИ за вдигане на наложените запори върху банкови сметки на длъжника, разглежданата жалба е недопустима, поради отсъствие право на такава, което налага оставянето ѝ без разглеждане и прекратяване на производството по делото досежно нея.

Съгласно ТР № 2/26.06.2015 г., тълк.д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС, запорът и възбраната, като изпълнителни действия не подлежат на обжалване. На обжалване подлежи

насочването на изпълнението върху несеквестрируемо имущество. Насочването на изпълнението се обжалва, когато в жалбата длъжникът се позовава на несеквестрируемост (пълна или частична) на заповирано или възбранено имущество за събирането на определено парично вземане. По такава жалба съдът е длъжен да се произнесе, секвестрируем ли е имущественият обект за събирането на предявеното вземане. В жалбата може да са изложени оплаквания и да се иска отменяването на някои действия - запов, възбрана, опис, оценка, назначаване на пазач, насрочване на продан и др. Съдът се произнася по тези искания само доколкото посочените отделни изпълнителни действия са несъвместими с несеквестрируемостта и в този смисъл я нарушават. Отделното обжалване на тези действия не е допустимо. На обжалване подлежи насочването на изпълнението върху несеквестрируемо имущество, а не изпълнителното действие, което нарушава (несъвместимо е с) несеквестрируемостта. Отменяването на изпълнително действие, което нарушава (несъвместимо е с) несеквестрируемостта е последица от уважаването на жалбата по нейния предмет и без да е направено искане за отменяване на отделни изпълнителни действия.

В случая, в жалбата си жалбоподателката не се позовава на несеквестрируемост на заповираното имущество, а единствено на факта, че не е дала повод за образуване на изпълнителното дело с поведението си, което е основание жалбата ѝ срещу наложените от ЧСИ запови да се счита за недопустима, съобразно приетите в цитираното ТР постановки и да бъде оставена без разглеждане в тази ѝ част.

Действително, в молбата си до ЧСИ от 26.09.2022 г. жалбоподателката се е позовала на факта, че по сметката ѝ в „Банка ДСК“, постъпват средствата за издръжка на дъщеря ѝ и полагащите ѝ се детски надбавки, но това обстоятелство не се изтъква в жалбата ѝ, поради което съдът приема, че не е сезиран с обжалване насочването на изпълнението върху несеквестрируемо имущество. Независимо от това, следва да се отбележи, че в заповното съобщение до посочената банка изрично е посочено, че заповът не следва да се изпълнява върху несеквестрируемата част от доходите по чл.446 от ГПК, ако са постъпили по банковата сметка, което обосновава извод, че евентуалното твърдение на длъжника за насочване на изпълнението върху несеквестрируемо имущество би било и необосновано.

По отношение обжалването отказа на ЧСИ да възложи разноските по изпълнението в тежест на вискателя, съобрази следното:

С ТР № 3/10.07.2017 г. / 08.06.2017 г. / по тълк. д. № 3/2015 г., ОСГТК на ВКС е прието, че на обжалване по реда на чл.435, ал.2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размера на задължението на длъжника за разноските по изпълнението. Съгласно чл. 79 ГПК всички такси и разноски по изпълнението, с изключение на изрично посочените такива, са за сметка на длъжника, като е без значение дали изпълняемото право е парично или непарично. За разлика от исковото производство, в което съдът е длъжен да се произнесе по отношение на задължението за разноски със съдебния акт, с който приключва производството, в изпълнителното няма изискване за конкретен момент, в който съдебният изпълнител трябва да се произнесе за разноските. Това се дължи на особеностите на производството по принудително изпълнение. Изпълнението

може да бъде реализирано чрез един или няколко изпълнителни способа. По съществото си всеки такъв способ представлява самостоятелен изпълнителен процес, който се урежда както от важащите само за него правила, така и от тези, които са общи за всички изпълнителни способности. От друга страна, всеки изпълнителен способ представлява съвкупност от изпълнителни действия, които се извършват в определената от закона последователност, като за всяко едно от тези действия се дължи такса, ако това е предвидено в съответната тарифа. Затова размерът на разноските по изпълнението се променя с извършването на всяко подлежащо на таксуване изпълнително действие. Дължимите се по изпълнението такси и разноски се внасят авансово от вискателя. Затова, на основание чл. 79 ГПК, между него и длъжника възниква материалноправно отношение за възстановяването им. По силата на това правоотношение вискателят има вземане срещу длъжника за направените във връзка с реализираното изпълнение и в разумен размер разноски, а длъжникът има съответното задължение да ги възстанови. Това вземане не е материализирано в изпълнителния лист, въз основа на който е образувано изпълнителното производство. То обаче се събира в това производство, дори и реализираното в него притежание да е непарично такова. В последния случай, при липса на доброволно плащане на разноските от страна на длъжника, вземането на вискателя за тях ще може да се реализира в изпълнителното производство, чрез някой от предвидените за изпълнение на паричните задължения изпълнителни способности. Тъй като тези разноски се събират от длъжника в хода на производството по принудителното изпълнение, а не след неговото приключване, то ще се счита за приключило, след като бъде реализирано изпълняемото право и бъдат събрани разноските по изпълнението. Това налага размерът им да бъде установен в течение на самото производство. Само по себе си авансовото внасяне на дължимите се по изпълнението такси и разноски не е достатъчно, за да може те да бъдат събрани от длъжника. Необходимо е да бъде установено, че внесените суми са действително дължими се по изпълнителното производство, поради което за длъжника е възникнало задължение за възстановяването им. Това става с надлежен акт на органа по изпълнението, поради което е необходимо последният да определи дължимите се по изпълнението разноски по основание и размер, като възложи плащането им на длъжника. Вземането за разноски по изпълнението се реализира принудително в производството по изпълнението именно въз основа на този акт на съдебния изпълнител, без за това да е необходимо издаването на изпълнителен лист. Затова този акт представлява пряко изпълнително основание. Съгласно чл. 434 ГПК съдебният изпълнител е задължен да документира извършеното от него изпълнително действие чрез изготвяне на предвидения за целта протокол, в който наред с другите факти се посочват и направените разноски по изпълнението. Това документиране по съществото си е произнасяне на съдебния изпълнител по отношение на разноските по изпълнението, но липсва законово задължение при приключване на всеки отделен изпълнителен способ или на производството по принудително изпълнение всички произнасяния по разноските по реда на чл. 434 ГПК да бъдат обобщени в един окончателен акт на съдебния изпълнител, в който да се определи общото задължение на длъжника за разноските по изпълнението. При липсата на такова

законово задължение, то не може да бъде създадено по тълкувателен път. Затова използвания в чл.435, ал.2 ГПК израз "постановление за разноси", следва да се тълкува не в буквалния смисъл, а като всеки акт на съдебния изпълнител, с който той се произнася по задължението на длъжника за разноси по изпълнението. Това произнасяне може да бъде оспорвано от длъжника по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК, като това оспорване обаче не го лишава от възможността да изпълни задължението си по изпълнителния лист в срока за доброволно изпълнение.

Според утвърдената съдебна практика, право на длъжника е, ако не е съгласен с определените от съдебния изпълнител разноси, да поиска от него да се произнесе по искането му за тяхното изменение, съответно намаляване. Компетентен да разгледа и да се произнесе по въпроса за разноските, включително за намаляване на адвокатското възнаграждение, е само съдебния изпълнител, пред когото е образувано изпълнителното дело и именно този негов акт подлежи на съдебен контрол. Съдът обаче не може за първи път да се произнася по искане за изменение, съответно намаляване на разноските при липса на съответния акт на съдебния изпълнител, тъй като е длъжен да зачете компетентността на органа, ръководещ процесуалните действия. Произнасянето на съдебния изпълнител за разноските на вискателя в изпълнителното производство не е изпълнително действие. То не е насочено към осъществяване на притезанието по изпълнителното основание, а е реализация на общия принцип за отговорност за разноси, т. е. за неоснователно причинени имуществени вреди, което подлежи на обжалване. Длъжникът разполага с процесуалното право да претендира пред съдебния изпълнител изменение, съответно намаляване на разноските на вискателя поради прекомерност, а постановеният по това искане акт на съдебния изпълнител подлежи на обжалване пред съда. За да бъде разгледана жалбата на длъжника трябва да има надлежен акт на съдебния изпълнител, с който да се отказва изменение на разноските.

Съгласно нормата на чл.79 от ГПК, разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в изрично изброени случаи, а във всички останали случаи, дори когато длъжникът е изпълнил в срока за доброволно изпълнение, той отговаря за разноси в изпълнителното производство.

В правната теория и съдебната практика се застъпва разбирането, че сметката по чл.79 ЗЧСИ трябва да бъде изготвена преди самото събиране на съответните такси от ЧСИ. В нея се записват сумите за таксите, дължими на съдебния изпълнител съгласно Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ. Тази сметка не представлява самото реално събиране на тези суми. Разпоредбата на чл.80 от ЗЧСИ изрично посочва, че дължимите такси за извършване на изпълнителните действия се внасят авансово/ с изключение на таксата по т. 26 /. Те следва да бъдат събрани преди започване на конкретното изпълнително действие, а чл.79, ал.1 ЗЧСИ изисква изготвяне на сметка за дължимите такси, която да се връчи на задълженото лице. Разпоредбата на чл.79 ЗЧСИ е императивна и задължава ЧСИ да спазва изискванията при попълване на сметката по чл.79 ЗЧСИ, така както законодателно е предвидено. Всякакви други форми на отразяване, извършени от ЧСИ, не го освобождават

от спазване на предвиденото в закона изискване за отразяване на извършените от него процесуални действия/ вкл. изготвяне на сметката по чл.79 ЗЧСИ/ в изпълнителното производство. В сметката по чл.79 от ЗЧСИ, съдебният изпълнител е длъжен да посочи и разпоредбите, въз основа на които се дължат таксите, материалният интерес при пропорционалната такса, сумите на дължимите такси и допълнителни разноски, размерът на получената предплата и последиците при неплащане. Обикновените такси по изпълнението се събират само за действия, изрично посочени в тарифата /чл. 82 ЗЧСИ/, а пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес /чл. 83 ЗЧСИ/.

В случая се установи, че длъжникът по изпълнението е поискал от ЧСИ възлагане на разноските по изпълнението в тежест на вискателя, което искане е било оставено без уважение с разпореждане от 02.10.2022 г., връчено на длъжника на 05.10.2022 г., с оглед на което съдът приема, че в частта относно разноските по изпълнителното дело, разглежданата жалба е депозирана в срок, от надлежно легитимирано лице и срещу подлежащо на съдебен контрол действие на ЧСИ, поради което е допустима.

По същество, същата е неоснователна, тъй като, в искането си до ЧСИ относно разноските жалбоподателката се е позовала единствено на факта, че не е дала повод за образуване и водене на изпълнителното производство, което, с оглед разпоредбата на чл.79 от ГПК категорично не би могло да бъде основание за уважаването му. Едва във жалбата си до съда същата навежда доводи, че разноските били определени за действия, които не са били извършени или не е било необходимо да бъдат извършени и не е ясно как е бил определен размерът им, по които въпроси обаче не би могъл да бъде осъществен съдебен контрол, доколкото възраженията не са били направени преди това пред ЧСИ и няма произнасяне от негова страна. Независимо от това, следва да се отбележи, че доколкото от материалите по изпълнителното дело се установява, че всички начислени от ЧСИ разноски са за изпълнителни способности, които са били осъществени, чисто хипотетично липсва което и да е било основание по чл.79, ал.1, т.1 -3 от ГПК за възлагане на разноските в тежест на вискателя. Ето защо, настоящата инстанция достига до извод, че в частта ѝ, касаеща разноските в изпълнителното производство, разглежданата жалба е неоснователна и следва да се остави без уважение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ, като недопустима, поради липса право на обжалване, депозираната от Д. Х. Х., в качеството ѝ на длъжник по изп.д. № 20227750400002 по описа на ЧСИ ....., рег. № 775, жалба вх. № 5267/12.10.2022 г. в ЧАСТТА ѝ за отмяна на наложени от ЧСИ запови върху банкови сметки на длъжника и ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по делото досежно нея.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ, като неоснователна, депозираната от Д. Х. Х., в качеството ѝ на длъжник по изп.д. № 20227750400002 по описа на ЧСИ ....., рег.

№ 775, жалба вх. № 5267/12.10.2022 г. в ЧАСТТА ѝ за отмяна на разноските по изпълнението.

В прекратителната му част, решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Варна, в едноседмичен срок от връчването му на жалбоподателката.

В останалата част решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____